

Cesar in roža

Živel je cesar, ki si je veliko raje kot zaklade v zakladnici ogledoval svoje vrtove. Poznal je vsako cvetico v njih, vsak odtenek rožne barve in vonj vsakega cveta.

Ko se je zjutraj prebudil, je kar v sami srajci tekel v rastlinjak, da bi videl, kaj novega je v njem vzknilo in zacvetelo čez noč.

In če se je kdaj zgodilo, da ga je dvor čakal s kosilom, je bilo prav gotovo zato, ker se je predolgo mudil med rožami na vrtu.

Cesarja je zlasti veselilo, če je našel kakšno novo cvetico, ustvaril novo barvo cvetov ali nov rožni vonj. Če je torej hotel kdo cesarja prav posebno razveseliti, mu je namesto dragulja raje poklonil rožo, kakršne še ni imel v svojih

cesarskih vrtovih.

Kar niti ni bilo tako enostavno, saj je bilo tam že toliko raznovrstnih cvetic, da sta jim le cesar sam in stari dvorni vrtnar vedela vsa imena.

Nekoč se je zgodilo, da je cesar dobil v dar cvetico žametnico, ki ga je popolnoma prevzela. Bila je skromna in lepa, žametna na otip in podobna majhnemu soncu. Cvetela je dolge mesece, vse tja do zime, in ni bila prav nič zahtevna glede zemlje, v kateri je rasla. Skratka, bila je skoraj popolna, če ne bi imela ene same, a za cvetico nikakor ne nepomembne hibe – imela je zelo neprijeten vonj. Vsakič, ko jo je cesar pogledal, mu je od radosti zaigralo srce in vsakič, ko jo je poduhal, je krmežljivo nagubal nos.

»Nekaj je treba storiti,« je sklenil cesar. Zatopil se je v vrtnarske priročnike in zaposlil svoje dvorne vrtnarje, da so hiteli po vsem svetu iskat dišeče sorodnike žametnice, ki mu je tako prirasla k srcu. Na dvor so vsak dan prihajale nove in nove sorte žametnic iz vseh koncev sveta. A nobena ni imela nič bolj prijet-

nega vonja kot cesarjeva žametnica.

»Ko bi našel vsaj eno, ki bi dišala! Ali skoraj dišala!« je vzdihoval cesar in trmasto vztrajal pri iskanju.

Potem pa je nekega dne z daljne Kitajske prispela k cesarju še ena žametnica. Cesar jo je poduhal in presenečeno kihnil. Imela je čisto prijeten vonj.

»Lej no, saj skoraj dišiš!« je veselo vzkliknil cesar. »A kaj, ko so tvoji cvetovi krmežljavi in brez vsake ljubkosti, ki se spodobi za žametnico!« je razočarano ugotovil. Potlej je začel premišljevali. Tuhtal je in tuhtal in se nazadnje domislil. Oprašil je svojo ljubko žametnico z njeno krmežljivo sorodnico z daljne Kitajske. S semenom, ki ga je dobil, je potlej zasejal velikansko polje v cesarskih vrtovih. Zdaj je moral samo počakati, kaj se bo zgodilo. Ah, kako težko je cesar čakal na to, da bodo semena žametnic vzknila!

»Potrebujem eno samo pravšnjo rastlinico, eno samo ...!« si je mrmral cesar in strogo nad-

zoroval plevel na posejanem polju žametnic.

Končno so iz zemlje pokukali prvi sejančki.

»Zdaj bo, kar bo!« je dejal cesar in dan za dnem opazoval bohotno rast žametnic v cesarskih vrtovih.

Lepega dne so se žametnice končno razcvetele. Cesar je bil ves iz sebe od pričakovanja. Zdaj šele se je začelo pravo delo. Od cvetice do cvetice je bilo treba preduhati vso širno planjavo cvetočih žametnic, da bi med njimi našli vsaj eno, ki bi imela prijeten vonj in pravo obliko ter lepoto cvetov! Tako bi cesar prvi na vsem širnem svetu vzgojil žametnico, ki tudi po vonju ne bi zaostajala za svojo lepoto, skromnostjo in vzdržljivostjo.

Vznemirjenje je bilo velikansko. Ves dvor je bil na nogah! Ali točneje – na kolenih! Cesar, ministri in dvorni vrtnarji so bili od jutra do mraka na polju žametnic in se previdno pomikali od cveta do cveta. Napenjali so oči in duhali, duhali, da so jih ščemele nosnice. Polju žametnic pa ni bilo videti konca, zato so jim

priskočili na pomoč tudi cesarica in dvorne dame s kavalirji, služabniki in služabnice in celo godbeniki cesarjeve dvorne godbe! Ter seveda brez števila podanikov cesarstva od blizu in daleč! S spodrecanimi oblačili so se na kolenih, globoko sklonjeni, previdno pomikali od cveta do cveta.

»Našel sem jo, veličanstvo!« je po treh tednih iskanja na kolenih vzkliknil mali vrtnarski vajenec.

»Našel jo je!« je šlo od ust do ust po neskončnem polju žametnic.

Cesar si je spodrecal oblačila in skoraj tekkel, tako je bil razburjen. Sklonil se je k žametnici, ob kateri je ponosno stal mali vrtnarski vajenec, in jo nestrpno poduhal. Nakremžil se je in razočarano zavzdihnil: »Nima pravega vonja – smrdi!«

Čez teden dni se je cesarici zazdelo, da je našla tisto, kar so iskali.

»Nima pravega cveta!« je razočarano ugotovil cesar. In iskali so dalje. Po tednih in ted-

nih neprestanega iskanja je ostal le še manjši del polja z žametnicami. Dvorne dame so tožile, da jih bolijo kolena, kraljevi godbeniki, da jih je zaščipalo v križu od nenehnega sklanjanja k cvetovom žametnic, in cesarica je tožila, da ima od vohanja čisto rdeč nos!

Le cesar in stari dvorni vrtnar se nista prav nič pritoževala. Vztrajno sta bredla dalje med tisočerimi cvetovi žametnic.

Navsezadnje je ostal le še košček neraziskane velikanske planjave žametnic. Zdaj je celo cesarju malce pojemal pogum. Zavzdihnil je, pogumno stopil naprej in se sklonil. Potem se je sklonil še globlje in od razburjenja zadrževal dih ...

Ah, pred njim je cvetela najpopolnejša žametnica, kar jih je kdaj koli videl, in vrhu vsega skoraj čisto prijetno dišala. Cesarjev trud je bil končno poplačan.

»Pa sem te le našel, moja skoraj dišeča žametnica!« je vzkliknil cesar in tako globoko poduhal svojo lepo cvetico, da je imel nos čisto

rumen od cvetnega prahu.

Cesar je kihnil in se široko nasmehnil čudovitemu cvetu žametnice.

»Vztrajnost našega veličanstva je poplačana!« je razglasil stari dvorni vrtnar in dvor si je z olajšanjem očistil in vzravnal utrujena kolena.

Naslednjega dne so na čast cesarjevi lepi dišeči žametnici priredili svečani dvorni ples. In – verjemite –, kljub utrujenim in pomečkanim kolenom je ves dvor veselo plesal do jutra. V kraljevih vrtovih pa je na častnem mestu cvetela lepa, ljubka in skoraj dišeča žametnica ter razveseljevala cesarjevo srce.

Cesarju na čast so jo imenovali cesarjev cvet. Zaradi cesarjeve vztrajnosti, ki je bila zares cesarja vredna, so jo zdaj lahko sadili v svojih vrtovih tudi vsi drugi oboževalci lepe žametnice po svetu. In tako je bilo tudi prav in je tudi še dandanes.

O spletični, ki je hotela postati kraljična

Živela je spletična, ki si je od vsega na svetu najbolj želela postati kraljična.

Vsakič, ko je česala kraljičine lase, si je na tihem dejala: »Hočem, da jih ti češeš meni, kraljična!«

In ko je pomagala kraljični oblačiti razkošno zlato opravo za ples, si je mislila: »Hočem, da jo ti oblačiš meni, kraljična!«

Ko ji je zvečer odgrinjala posteljo, si je sama pri sebi dejala: »Prišel bo čas, ko jo boš ti odgrinjala meni, kraljična!«

Tako so minevali dnevi, spletična pa si je vsak dan bolj predrzno ogledovala kraljično. Natanko si je skušala vtisniti v spomin njeno hojo, njene kretnje, njen nasmešek, ljubkost,

s katero je sedala in vstajala od mize, zajezdila konja ali plesala na dvornem plesu. Potlej je skrivaj stopila pred ogledalo in posnemala kraljično.

»Pa saj sem boljša od same kraljične!« je zadovoljno plosknila z rokami. Potem se je namrščila, kajti prešnila jo je misel, da njena zunanjost ni niti malo podobna kraljičini. Naj se je še tako trudila in si posipala lica z najfinejšim pudrom v prahu, si s šminko obarvala ustnice in s črtalom obrobila oči – kraljični ni bila niti za las bolj podobna.

»Ukrasti moram njeno podobo!« si je rekla spletična.

Nekega dne, ko je kraljična stala pred velikim kristalnim zrcalom in pomerjala novo plesno obleko, je spletična hitro zaklenila njeno podobo v zrcalo in jo ukradla. Kraljično pa je uklela v spletično, ne da bi kdor koli na dvoru slutil, kaj se je zgodilo.

Tako je spletična ošabno zavzela kraljičino mesto. Neznansko je uživala, ko ji je nekdanja

kraljična odgrinjala in postiljala posteljo, jo dišavila z dragocenimi dišavami v kopeli in ji z zlatim glavnikom razčesavala lase.

»Zdaj sem jaz kraljična!« je zadovoljno dejala sama pri sebi. »In moja spletična je nekdanja kraljična!« se je privoščljivo zahihitala in priganjala ubogo kraljično k delu. Kraljična je, ne da bi se pritoževala, opravljala delo, ki pritiče spletični! Potrpežljivo je prenašala hudobijo lažne kraljične in nihče na dvoru ni ničesar opazil. Le tu in tam se jim je zazdelo čudno, da je njihova prej tako mila kraljična postala nenadoma čudno ošabna in celo zlobna. Tega od nje res niso bili vajeni. A vsega skupaj niso jemali preveč zares, saj so spremembo pripisovali skorajšnji kraljičini poroki s kraljevičem iz sosednje dežele.

Ko je prišel dan snubitve, je kraljevič pokleknil pred kralja in zaprosil za roko kraljične.

»Z veseljem ti jo dam za ženo, dragi kraljevič,« je dobre volje dejal stari kralj.

Toda kraljevič ni bil navaden kraljevič.

Hotel se je prepričati, če je kraljična pred njim zares prava kraljična.

Priklonil se je torej kraljični spletični in ji poklonil čudovito snežno belo vrtnico. Kraljična spletična je zavihala nos, zgrabila vrtnico in jo vrgla v naročje svoji spletični, nekdanji kraljični, ne da bi vrtnico sploh pogledala. Tedaj se je zgodilo nekaj na moč nenavadnega. Snežno bela vrtnica v kraljičini roki je nenadoma zardela in postala čisto rožnata.

»Oho,« je dejal kraljevič. »Vidim, da bela vrtnica zardeva od sramu!«

Pomignil je pažu in paž mu je izročil dišečo mirtino vejico. Kraljevič jo je znova s poklonom položil v dlan kraljični spletični. Ta jo je malomarno vrgla svoji spletični, nekdanji kraljični, in nakremžila obraz. Ko je nekdanja kraljična prijela mirtino vejico, je mirta v hipu zacvetela z vsemi svojimi še neodprtimi popki, da je po dvorani sladko zadišalo.

»Oho!« je dejal kraljevič. »Vidim, da mirta prav ljubko dehti!«

Potem je kraljevič poklonil kraljični še prstan z bleščečim draguljem. Tedaj je kraljična spletična lakomno dejala: »Je pravi?« Zgrabila je prstan, priprla eno oko in podržala dragulj proti svetlobi lestenca.

»Je,« je z nasmeškom dejal kraljevič. »Toda ti nisi prava! Prava kraljična je tista, ki ji je vrt-nica v rokah od sramu zardela in mirtina vejica s popki zacvetela!«

In kraljevič je lažno kraljično odpeljal nara-vnost pred veliko kristalno ogledalo. Tam je morala vrniti pravi kraljični njeno zrcalno podo-bo, ki jo je bila ukradla. Od jeze je postala tako grda, da niti spletični ni bila več podobna. Stari kralj jo je dal pri priči pregnati z dvora. Prava kraljična pa se je srečna zahvalila kraljeviču.

Poročila sta se pod girlandami mirte in dehtečih belih vrtnic. Te zdaj niso več zardevale od sramu, saj se je poročala prava kraljična.

Kamen na srcu

Nekoč sta živel a princ in princesa. Imel sta majhen, a prijazen in obljuden grad, okro-njega pa se je daleč naokoli razprostiral prele-grajski vrt. Živel a sta srečno, kot se za princa in princeso tudi spodobi.

Nekega dne pa je v njun vrt privršala zlobn a čarovnica.

Spremenjena v vrtnarico, ki so jo pra tedaj potrebovali na dvoru, je oprezala po vrtu in opazovala princa in princeso, ko sta s sprehajala med gredicami.

»Bah, kako sovražim srečne prince in princese, je hudobno prhnil a čarovnica, da je v vrtu z hipec nastal nadležn piš in odpihnil princesi: klobuček.

»Že od nekdanj so mi bili strašansko zopni!« je še enkrat prhnila v dlan čarovnica, se zadovoljno zasmejala in potihoma kovala svojo črno hudobijo. In nihče na dvoru ni niti slutil, da je v resnici čarovnica, ne vrtnarica. Le princeso je neprijetno zbadlo pri srcu, kadar koli jo je pogledala.

Čarovnica se je naselila v praznem paviljonu sredi vrta ter na videz prijazno in vestno opravljala svoje delo.

»Kako čarobne roke ima naša nova vrtnarica,« je navdušeno dejal princ princesi.

»Še nikoli nismo imeli v vazah tako lepih rož!« je zadovoljno potrdil.

»Lepih in čudnih!« je zamišljeno rekla princesa in znova začutila, kako jo je neprijetno zbadlo pri srcu.

Kmalu zatem je imela princesa rojstni dan. Nova vrtnarica je prinesla v princesin budoar velikanski šopek nenavadnih belih lilij in zvončnic ter ga postavila na princesino mizo. Ko je v budoar vstopila princesa, je

bila soba tako polna težkega sladkobnega vonja, da jo je pri priči obšla slabost. Prosila je komornico, naj šopek odnese drugam in namesto njega prinese šopek vrtnic.

Prav tedaj je v princesin budoar stopil princ in princesa mu je s šibkim glasom pripovedovala o čudnem vonju, ki ga je oddajal šopek lilij in zvončnic.

»Gotovo si si samo domišljala! Še nikoli nisem slišal, da bi princese zaradi rož obhajala slabost!« je nejevoljno dejal princ. Princesa se je presenečeno zastrmela vanj.

»Kako hudoben postaja princ!« je žalostno pomislila in znova jo je neprijetno zbadlo pri srcu.

Čez nekaj časa je na dogodek pozabila, posebno še, ker so se na dvoru začele priprave na veliko slavlje. Bila je obletnica prinčeve in princesine poroke in ves dvor je bil na nogah. Na dan obletnice je bil na dvoru velik dvorni ples. Princesa si je oblekla čudovito, z biseri pretkano zlato obleko in si nadela svoj najlepši nakit.

»Joj, kako ste lepi, princesa!« je občudujoče dejala mala spletična, ki je urejala princesine dolge lase v umetelno pričesko.

»Naj vam zataknem v lase še nekaj svežih rož?« je vprašala. Princesa je nekaj trenutkov molčala in strmela v svojo podobo v zrcalu, potem pa je rekla: »Pa naj bo! Danes je zares čisto poseben dan!«

»Res, veličanstvo, dan za rože v laseh!« se je bodro nasmehnila mala spletična. »Naša nova vrtnarica ima gotovo kaj prav posebnega in čudovitega za vas!« je dejala in urno odhitela skozi vrata. Kmalu se je vrnila s košarico kot dih nežno rožnatih vrtnic.

»Takšnih zagotovo še nikoli nismo videli na dvoru, veličanstvo – poglejte, kako čudovite so!« je navdušeno čebljala mala spletična in začela spretno vpletati cvetove vrtnic v princeskine lase. Po končanem delu je bila princeskina pričeska več kot popolna in mala spletična je od občudovanja zaploskala.

Tako olepšana je princesa naposled stopila v dvorano za ples in med gosti je završalo. Bila je tako lepa in očarljiva, da si niso mogli kaj, da ne bi glasno izrazili svojega navdušenja. Le princ ji je nekam čemerno podržal stol in princeso je znova neprijetno zbadlo pri srcu.

»Ah, morda je samo malce utrujen od priprav na nocojšnje slavlje!« se je skušala potolažiti princesa in se ljubko nasmehnila princu.

Večer je potekal na moč prijetno in dobre volje so bili celo tisti, ki so se ob prihodu bolj kislo držali.

Po večerji in prvem plesu pa je princeso nenadoma obšla nenavadna zaspanost. Skrivaj je zazehala v dlan in upala, da ni nihče ničesar opazil. Kmalu je zazehala še enkrat in tedaj jo je obšel strah, da bo zaspala kar pred očmi gostov.

»Malce bom sedla!« si je dejala. »Joj, kako vroče je tukaj v dvorani!« se je narahlo popahljala s pahljačo. Toda princesina zaspanost je, namesto da bi minila, postajala vsak trenutek bolj nadležna. Princesine noge in roke so postale težke in

trudne in glava ji je omahovala na prsi. Ah, kako se je princesa trudila, da ne bi zehala in da bi ostala budna, a nič ni pomagalo. Prav ko je dvignila kozarec z vodo, ji je glava omahnila na prsi, kozarec ji je spolzel iz rok in pred očmi zaprepadenih gostov je utonila v spanec.

»Vrtnice v mojih laseh, krive so vrtnice v mojih laseh, tako čudno dišijo!« je skušala zašepetati princesa. A njen šepet je bil tako rahel, da ga nihče ni slišal. Čarovnica, ki je oprezala za zaveso v dvorani, se je hudobno zasmejala in si zadovoljno mela dlani.

»Aaaah!« se je razlegel po dvorani dolg vzdih presenečenih gostov, ki so strogo privzdignili obrvi in strmeli v spečo princeso. Princ je zardel od sramu in stresel princeso za ramena.

»Princesa, princesa! Zbudite se vendar!« je skušal prebuditi spečo princeso. Toda princesa je spala tako trdno, da je bil njen spanec skoraj podoben smrti, in na prinčev migljaj so jo služabniki dvignili ter jo odnesli naravnost v posteljo.

Princesa je spala vso noč in še ves naslednji dan

do večera. Ko je končno odprla oči, sedla in vprašala, kako dolgo je spala, je mala spletična sramežljivo odgovorila: »Vso noč in ves dan, veličanstvo!« Tedaj si je princesa brž nadela obleko ter pohitela k princu, da bi mu povedala o čudnih vrtnicah, ki so tako opojno dišale, da jo je sredi slavja premagal spanec. Princ pa je sploh ni hotel poslušati.

»Dovolj mi je tvojih izmišljij!« je jezno dejal. »Preselil se bom drugam!«

Zaman ga je princesa skušala prepričati v resničnost svojih besed, princ je ostal neomajno pri svojem.

»Rada bi očrnila novo vrtnarico, samo to je!« je hudobno dejal. Princesi je šlo na jok, princ pa je ravnodušno vstal in jo pustil samo. In to zares in dokončno samo! Kar čez noč je izginil z dvora in z njim vred je v neznano izginila tudi vrtnarica čarovnica.

Tako je princesa ostala sama. Žalovala je tako močno, da je z njo vred začel veneti tudi grajski vrt. Prej prelep in razkošen, je

zdaj žalostno presihal svoje zapuščene grede, vodomete in potočke, pa princesa tega še opazila ni! Tako so minevali tedni in meseci, a o princu ni bilo niti glasu niti sledu. Obupana je princesa sklenila, da gre po pomoč k stari grajski čarovnici. S težkim srcem se je napotila po strmi kamniti poti do čarovničinega vrta. Čarovnica je sedela pod streho iz bele omele in božala kačo, ki ji je ždela v naročju. Strmela je v princeso in se rezko zasmejala: »Vem, po kaj si prišla, princesa!« Pokazala je princesi, naj sede na nizek trinožnik iz čarobnega lesa.

»Rada bi nazaj svojega princa!« je sramežljivo rekla princesa. Kača se je izvila iz čarovničinega naročja in odvijugala ob princesine noge. Princesa je s težavo premagovala strah in se ni premaknila, čeprav jo je čudno zazeblo, ko se je kača dotaknila njenih nežnih nartov.

»Veliko zahtevaš, princesa!« se je neprijetno zasmejala čarovnica in zaploskala kači, da se je odplazila nazaj v njeno naročje.

»Vem!« je žalostno dejala princesa. »A povej

mi, kaj moram storiti, kajti ni je stvari, ki je ne bi storila za svojega princa!« Čarovnica je nekaj časa molčala. Potem je rekla: »Pomagala ti bom, ker si ti nekoč pomagala meni! Nisem pozabila, da si mi prepustila kos grajskega vrta! Toda kljub temu ne bo prav nič lahko, draga princesa!«

»Četudi bo težko,« je dejala princesa, »da le spet najdem svojega princa!«

»Vidim, da te teži strašna žalost! Če ti pomagam, bo ta žalost še veliko težja ... Neznosno težka ...« je dejala čarovnica in strmela v princeso.

»Nič ne more biti težjega, kot je teža prinčeve odsotnosti!« je žalostno odvrnila princesa.

»Če je tebi prav, je tudi meni!« se je zasmejala čarovnica in iz neder potegnila drobno stekleničko.

»V tej steklenički je čarobni napoj,« je rekla. »Ko boš prišla domov, ga izpij v čaši vode. Zaradi njega bo žalost v tvojem srcu postala še težja. Tako težka, da se bo vsako noč spremenila v kamen, ki ti bo pritiskal na srce tako

močno, da skoraj ne boš mogla več dihati. In vsako jutro boš morala kamen odtrgati s svojega srca, sicer te bo umoril. S kamni moraš potlej tlakovati pot v svojem vrtu, princesa. Ko bo pot tlakovana, bo tvoja žalost minila. In potlej ... moraš čakati ... Čakati, princesa, da bo tvoj princ zašel na vrt in stopil po poti, ki jo boš tlakovala s kamni svojega srca. Šele takrat se bo morda, morda princ predramil iz začaranosti in te znova vzljubil, princesa.«

»Kaj pa, če princ nikoli več ne zaide v moj vrt?« je s tesnobo v glasu vprašala princesa.

»Potlej ga boš za zmeraj izgubila,« je rekla čarovnica. »Tvoja žrtev bo zaman, le tvoja žalost bo minila.«

»Naj se zgodi, kot se mora!« je tiho zamrmrala princesa in stegnila roko. Čarovnica ji je v dlan položila majhno stekleničko v purpurni barvi granata in princesa se je z drobnim upanjem v srcu napotila proti domu.

Doma je izlila čarovničin napoj v čašo vode in ga pogumno izpila. Potlej je legla v svojo

samotno posteljo in zaspala. Ko se je zjutraj prebudila, je na srcu čutila neznansko težo, ki jo je pritiskala k tlom. Njena žalost se je čez noč zares spremenila v težak kamen, ki ji je pritiskal na srce in ji ni pustil dihati. Princesa ga je, ne da bi kaj oklevala, odtrgala s srca. Potlej je kamen odnesla na vrt in ga položila na stezico, po kateri sta se najraje sprehajala s princem.

Vsako noč je princesi od silne žalosti zrasel kamen na srcu in vsako jutro ga je morala odtrgati s svojega srca, da je ni umoril. In vsakič, ko je kamen odtrgala s srca, je ostala na njem tudi majhna kapljica princesine krvi. Tako je princesa s kamni dan za dnem tlakovala stezico v vrtu in mislila na svojega princa.

Daleč stran v čarovničinem gradu pa je vrtnarica čarovnica živela s princem, ki je popolnoma pozabil na svojo princeso. Čarovnica je bila na moč zadovoljna. Končno je dobila prav takšnega princa, kot si ga je želela! Ker pa je bila hudobna, si ni mogla kaj, da ga ne bi hotela preizkusiti, če se kje v kakšnem skriteh kotičku

srca morda le še spominja princese. Tako je nekega dne skupaj z njim stopila v zračni vrtinec, ki ju je odnesel naravnost v princesin vrt. Prepričana je bila, da se princ niti v svojem vrtu ne bo več spominjal svoje princese.

Tako je princ stopil na vrt in se, ne da bi kaj okleval, napotil prav po poti, ki jo je s kamni, odtrganimi s svojega srca, tlakovala princesa. Ko pa se je njegova noga dotaknila prvega kamna na poti, je na njem zacvetela roža. In ko je stopal naprej, so pod njegovimi koraki druga za drugo vznikale čudovite rdeče rože, ki so pognale iz kapljic princesine krvi, ki se je držala kamnov, ko jih je princesa odtrgala s svojega srca.

Tedaj se je princ, kot da bi se prebudil po dolgem spancu, začel znova spominjati svoje princese. Ne da bi kaj okleval, je stekel proti gradu. Čarovnica je od jeze prebledela. Zamahnila je s čarobno palico, toda njena čarovnija je izgubila vso moč in čarovnica se je pri priči spremenila v star pušpanov grm. Grajski vrt je nenadoma

pomladno ozelenel in princesa je dobila nazaj svojega princa.

Na grajski vrtni stezi, ki jo je princesa tlakovala s kamni svojega srca, pa so se vsako pomlad razcvetale čudovite rdeče rože.

O žabi in princu

Živel je kralj, ki je imel hčerko edinko. Bila je lepa in pametna in kralj je bil nanjo nadvse ponosen. Ko je prišel čas, da bi se omožila, jo je stari kralj poklical k sebi in dejal: »Hčerka! Čas je, da si izbereš princa in se omožiš. Izberi tako, kot ti bo velevalo srce, pa bom zadovoljen tudi jaz!«

»Hvala, oče!« je dejala princesa in poljubila kralja na lica. »Storila bom tako, kot praviš!«

Prav kmalu so začeli na kraljevi dvor prihajati snubci. Princi iz daljnih in bližnjih dežel so si skušali pridobiti princesino roko in niso skoparili z darili in obljubami. Princesa pa je izbirala in izbirala in zavračala drugega za drugim ter odlašala z odločitvijo.

»Nihče ni pravi,« je dejala očetu kralju.

»Bo že prišel, bo že prišel, draga hčerka!« jo je tolažil kralj.

Nekega večera, ko so jo snubci pošteno utrudili, si je princesa zaželela sprehoda po grajskem parku.

Sprehajala se je med razkošno cvetočimi gredami in v mislih razvrščala svoje zavrnjene snubce.

Tedaj jo je ob poti nagovorila žaba:

»Kam pa kam, princesa?« Princesa je obstala in prijazno odgovorila žabi, da gre na večerni sprehod.

»Te lahko spremljam, princesa?« je vprašala žaba. Princesa je malce pomislila, nato pa rekla: »Zakaj pa ne, draga žaba, če se ti le ljubi hoditi!«

In tako sta šli naprej skupaj. Žaba je živahno poskakovala ob princesi in pripovedovala zgodbe iz žabjega občestva. Ob koncu sprehoda je žaba vprašala princeso, če pride tudi naslednji večer v park. Princesa pa se je samo nasmehnila

in izginila skozi grajska vrata.

Ko je princesa drugi večer stopila v grajski park, jo je ob poti znova pričakala žaba.

»Pozdravljena, princesa!« je rekla. »Te lahko spremljam?«

»Lahko, draga žaba, če se ti le ljubi hoditi!« je odgovorila princesa. In sta šli skupaj. Žaba je princesi vso pot pripovedovala še bolj zanimive zgodbe iz žabjega občestva kot prvi dan. Ob koncu sprehoda je žaba vprašala princeso, če se bo sprehajala tudi naslednji večer. »Morda!« je skomignila z rameni princesa ter se poslovila.

Tretji večer je princeso na sprehodu po grajskem parku znova pričakala žaba.

»Pozdravljena, princesa,« je rekla. »Bi se hotela poročiti z mano?«

Princesa je presenečeno obstala. Tedaj ji je prišla na misel stara pravljica o žabjem princu.

Zardela je od vznemirjenja in sama pri sebi pomislila: »Morda pa ni tako neumno, če bi izbrala žabo! Prav gotovo se bo spremenila v čudovitega princa! Če pa izberem katerega

izmed princev, se lahko kaj hitro zgodi, da se lepega dne spremeni v žabo!«

In princesa se je odločila, da sprejme žabino snubitev.

Stari kralj ni imel nič proti in kmalu je bila poroka. Ta je bila naravnost imenitna in žaba je tu in tam zadovoljno rekla kvak, princesa pa je na tihem komaj čakala poročne noči, da bi videla, kaj se bo zgodilo. Če bo sreča, se lahko že zjutraj prebudi ob lepem princu!

Zvečer si je skrbno počesala lase in že hotela leči v zlato posteljo, ko je žaba sitno zakvakala: »Odnesi me spat v terarij na komodi, tvoja posteljnina me skomina!« In princesa je ljubeče odnesla žabo v majhen terarij, kot je bila zahtevala, ji voščila lahko noč in ugasnila luč.

Zjutraj je princesa neučakano odprla oči. Pogledala je okoli sebe in ni mogla skriti razočaranja, ko je videla, da je postelja ob njej prazna. Zaman je iskala lepega princa! Iz terarija na komodi pa je pravkar skočila žaba in zahtevala žabji zajtrk.

Drugo noč si je žaba zaželela udobnejšega terarija, ki ga je morala princesa namestiti ob svoji postelji.

In princesa je spet storila tako, kot je želela žaba.

Ko pa se je zjutraj prebudila, v postelji ob sebi ni našla princa. Le žaba v terariju je glasno kvakajoč zahtevala izdatnejši zajtrk in kopel v ribniku.

Tretjo noč je žaba želela, naj princesa terarij položi k sebi na posteljo. Princesa je storila, kot je želela žaba, in terarij je zasedel več kot pol princesine postelje. »Nič zato,« si je mislila princesa, »da se bom le zjutraj prebudila ob lepem princu!«

Ko je vzšlo sonce, je princesa vznemirjeno odprla oči. Pogledala je okoli sebe, a nikjer ni bilo niti sledu o lepem princu. Le v terariju na postelji se je leno pretegovala žaba in škropila naokoli z vodo iz majhnega vodnjaka.

Četrto noč je žaba zahtevala družbo drugih žab, da bi lahko z njimi igrala žabji tarok. Princesa je prijazno ugodila žabji prošnji in upala, da se bo zjutraj zbudila ob lepem princu

in njegovih dvorjanih.

Ko je princesi zjutraj sonce prebudilo veke, se je zaman razgledovala naokoli. Nikjer ni bilo sledu o lepem princu in dvorjanih. Le v terariju so glasno smrčale žabe, utrujene od nočnega kvartanja.

Princesa je razočarano vzdihnila. »Morda pa še ni pravi čas za princa!« se je skušala potolažiti.

Peto in šesto noč se je žabje kvartanje ponovilo. Sedmo noč pa si je žaba zaželela zlate krogle za balinanje.

»Končno! Končno sva le prišli do zlate krogle!« je sama pri sebi vzklikala princesa. »Ves čas se mi je zdelo, da nekaj manjka! To noč pa se bo žaba morda le spremenila v princa, kakršnega ni moč najti niti v sedmih kraljestvih naokoli!« je na tihem upala princesa in ljubeče poklonila žabi prelepo zlato kroglo.

Ko je vzšlo sonce, se je princesa prebudila in neučakano pogledala okoli sebe. Toda zaman je s pogledom iskala lepega princa. V terariju je glasno smrčala žaba, z glavo, naslonjeno na zlato kroglo.

Tako je princesa noč za nočjo zaman čakala, da

se bo žaba spremenila v princa. Čas je mineval, žaba pa je ostala žaba, le da je bila zmeraj bolj zahtevna in naduta. Zdaj je hotela namesto enega cel ducat terarijev, ribnik z zlatimi ribicami in sedem zlatih krogel za balinanje.

Princesa je postajala vse bolj zamišljena in potrta. Ah, kako zelo si je želela, da bi se lepega jutra prebudila ob lepem princu namesto ob žabi! Z grenkobo se je spominjala vseh lepih princev, ki so jo snubili, pa jih je drugega za drugim zavrnila in se poročila z žabo. Bridko je zajokala in obžalovala, da se ni odločila drugače.

Namesto tega pa se je princesa nekega jutra prebudila ob najbolj odurni krastači, v katero se je bila čez noč spremenila žaba. Krastača je debelo bolščala v princeso in s hreščavim glasom zahtevala, naj ji čohlja ostudne izrastke, s katerimi je bila pokrita njena koža.

Tedaj si je princesa od studa pokrila oči. Pri priči je poklicala služabnike in ukazala, naj odurni krastačji stvor odnesejo v najbolj oddaljeni ribnik kraljestva, da ga ne bo nikoli

več videla. Poslej je princesa v svoji zlati postelji spala sama. Medtem ko je zaman čakala, da se bo žaba spremenila v princa, so minila leta. Zdaj je bila samo še starajoča se princesa, ki zaman čaka princa.

Pravijo, da princesa skoraj nikoli več ni zapustila dvora in da tam še dandanes pripoveduje vnukom svojih služabnikov pravljico o žabi, ki se nikoli ni spremenila v princa.

Čarobno čelo

Živel je princ, ki ni imel ne krone ne kraljestva, znal pa je čudovito igrati na čelo. Ker je bil reven, si ni mogel kupiti glasbila, ki bi zvenelo tako lepo, kot je znal princ igrati.

Neke noči pa je imel princ prav nenavadne sanje ... Sanjalo se mu je, da se je znašel v stari kitajski prodajalni s čeli.

Za pultom je stala ljubka prodajalka, na policah pa so bile razstavljene dragocene stare knjige. Nekatere zaprte, druge odprte, a vse tako bleščeče od pozlate, da je princu jemalo dih, ko je pomislil na njihovo neprecenljivo vrednost. Prodajalka se je ljubko smehljala in previdno odpihnila prah s prelepega čela, ki je bilo prislonjeno ob komodo. Za trenutek ga

je pridržala v rokah, potem pa odprla skrito predelno steno in čelo nežno položila na oblak iz svilenih blazin. Potem je rekla: »Preveč sem dihala vanj in jutri imam koncert, če me razumete ... Lahko bi se pokvarila resonanca čarobnega glasbila ...«

Potem je previdno zaprla vratca predelne stene in skrila čelo prinčevim očem.

Ah, kako je princ zahrepenel po čarobnem instrumentu!

Stegnil je roke in hotel nekaj reči, a se je v tistem trenutku prebudil. Začudeno je obsedel na postelji in premišljeval o svojih nenavadnih sanjah. Kaj, če kje zares obstaja čelo, ki ga je nocoj videl v sanjah?! Misel na čarobno čelo ga je popolnoma obsedla. Odločil se je, da gre na pot in poišče čarobno glasbilo svojih sanj, pa najsi bo tudi na koncu sveta!

Hodil je iz mesta v mesto in iz dežele v deželo. Tu in tam je igral ljudem na ulici, da so mu metali v čepico kovance, s katerimi si je plačal prenočišče in hrano. In kamor koli je prišel, je

najprej povprašal po starinarnicah in iskal svoje sanjsko čelo. Toda nobena od starinarnic ni bila niti malo podobna tisti iz njegovih sanj. Princ je bil vedno bolj malodušen. Skorajda je začel verjeti, da se mu sploh ni zares sanjalo o čelu, ki ga je iskal. »Morda pa je čas, da odneham,« si je dejal, ko je nekega dne pred mrakom prispel do ulic starodavnega mandarinskega mesta. Že iz navade je najprej povprašal po starinarnicah. Ljudje so ga radovedno opazovali, se smehljali in ga končno smehljaje napotili v nenavadno ozko prečno ulico. Tam je na zlatem izvesku ugledal napis Antikvariat. Princ je potegnul za svileni vrvice nad vrati in pozvonil. Potem je pritisnil na kljuko ...

»Aaah!« ni mogel zadržati glasnega vzdihla.

Znašel se je v starinarnici iz svojih sanj. Na policah so bile razstavljene starodavne pozlačene knjige, tako čudovite in neprecenljive vrednosti, kot se jih je spominjal iz sanj. In tam, ob eni izmed komod, je bilo prislonjeno čarobno čelo. Prav takšno kot iz njegovih sanj! Potlej je

izza predelne stene stopila še ljubka prodajalka, prav iz istih sanj, da je princu od presenečenja pošel glas, ko je hotel vljudno pozdraviti. Ljubka prodajalka se je smehljaje priklonila in rekla: »Iščete kaj posebnega?« Princ je pokazal z roko na čarobno glasbilo in dejal: »Če je mogoče, bi rad kupil ... Rad bi imel to čelo ...«

»Ni na prodaj,« je smehljaje se rekla ljubka prodajalka.

»Ni na prodaj ...« je razočarano kot odmev ponovil princ.

»Bi kljub temu hoteli zaigrati nanj?« je prijazno vprašala prodajalka in nežno prijela čelo ter ga ponudila princu.

»Seveda,« je presenečeno dejal princ, stegnil roko ter spoštljivo prijel čarobno čelo svojih sanj.

Potem je sedel na stol, položil čelo med kolena, nežno prijel za lok in zaigral. Malo kitajsko prodajalno je od vrha do tal preplavila čarobna glasba čela, da so se začeli pred vrati zbirati ljudje in poslušali prinčevo igranje. Ko je glasba utihnila, so se ljudje pred prodajalno le

neradi razšli, tako jih je prevzelo prinčevo igranje. Ljubka prodajalka pa se je samo skrivnostno smehljala in dejala: »Čelo je vaše! Na vas je tako dolgo čakalo ...« Princu je zmanjkalo besed in začudeno se je zastrmel v ljubko prodajalko. Še vedno smehljaje se mu je rekla: »Ni na prodaj – lahko pa ga podarim.«

»Podarite? Podarite ta čudoviti inštrument?«

»Podarim,« se je skrivnostno smehljala prodajalka. »Toda pomnite – zmeraj ga mora poslušati več kot dvoje ušes – enemu samemu človeku ne smete igrati nikoli!« je skrivnostno dodala.

Tako je princ po dolgem iskanju našel čarobno čelo svojih sanj. Čaroben je bil njegov lok, čarobne strune, les, iz katerega je bilo narajeno njegovo ohišje, in čarobni so bili zvoki, ki jih je izvabljal iz čela princ. Kamor koli je prišel in zaigral, ga je poslušala množica ljudi in povsod so bili prevzeti od glasbe čarobnega čela.

Nekoč se je med množico znašla tudi čisto prava princesa. Pri priči se je zaljubila v princa,

ki je tako čarobno igral na čelo. Kmalu sta se poročila in princ se je preselil v njeno palačo. Toda še vedno je vsak dan kot prej igral na čelo ljudem, ki so prihajali od blizu in daleč poslušat njegovo glasbo. Čeprav so ga vabili k sebi kralji in mogočni vladarji vseh vrst, princ nikoli ni pozabil besed ljubke prodajalke iz kitajske starinarnice – naj ga zmeraj poslušča več kot dvoje ušes.

Leta so tekla in princesa in princ s čarobnim čelom sta dobila ljubkega otročička. Deklico, lepšo kot zarja prvega jutra. V kraljestvu ni bilo ničesar, kar bi lahko ljubila bolj kot malo princesko. Čas je mineval kot blisk, princeska je rasla in kmalu dopolnila štiri leta. Prav na dan, ko naj bi praznovali njen rojstni dan, pa je princeska nenadoma hudo zbolela. Vsa bela in drobna je z zaprtimi očmi ležala v svoji posteljici, da se je staršema trgalo srce. Šest dni in šest noči se je princeska vročično potapljala v vedno globlji spanec in njena bolezen se ni niti za las izboljšala, čeprav so od vsepovsod

hiteli na pomoč vsi zdravniki kraljestva.

Sedmi dan pa je prišel na dvor potujoči čudodelnik. Zaprošil je za sprejem pri princu. Princ ga je nemudoma sprejel, saj je še vedno upal v ozdravitev svoje male princeske. Neznani čudodelnik se je poklonil princu in dejal: »Slišim, da je mala princeska hudo bolna in ji pojemajo moči«.

»Ji lahko pomagata?« je obupano dejal princ.

»Morda,« je pokimal neznani čudodelnik.

»Toda najprej morate zaigrati zame!«

»Zaigrati?« je obupano dejal princ. Odkar je bila mala princeska bolna, še ni prijel za lok in čarobno čelo je samevalo, pokrito s pregrinjalom. Zdaj pa tujec zahteva, naj zaigra!

»Ni ga zaklada, ki vam ga ne bi hotel dati za zdravje male princeske!« je žalostno rekel princ in se proseče zastrmel v tujca.

»Ni mi do zakladov,« se je čudno zasmel tujec. »Hočem le, da zaigrate na svoje čarobno čelo – samo zame!« je neizprosno dejal in strmo gledal princu v oči.

»Samo za vas?« je obupano ponovil princ in se spomnil na besede ljubke prodajalke iz kitajske starinarnice, da nikoli ne sme igrati enemu samemu človeku.

»Samo zame!« je neizprosno ponovil tujec.

Zdaj je princ, čeprav je vedel, da bo prelomil obljubo in prekršil dano besedo, odpeljal tujca v sobano, kjer je čakalo njegovo čarobno čelo. S težkim srcem je prijel za lok. Potem je zaigral in prelil v glasbo vso svojo bolečino, obup in strah. Princ je igral in čarobno čelo je zvenelo in pelo kot še nikoli poprej. Ko je končal, je tujec brez oklevanja odhitel v sobo male princeske. Potipal ji je žilo, potem pa ji bleda usteca omočil z napojem, ki ga je potegnil iz popotne torbe. Že čez nekaj trenutkov je mala princeska odprla oči. Princu in princesi je od olajšanja poskočilo srce. Hotela sta se zahvaliti čudnemu tujcu. Toda zaman sta se ozirala okoli sebe – tujec je izginil tako nepričakovano, kot je prišel.

Že naslednji dan je bila mala princeska zdrava kot prej.

V gradu je zavlado veselje. Srečen, da je mala princeska ozdravela, je hotel princ dvor in ljudi razveseliti z glasbo svojega čarobnega čela. Ko pa je prišel v dvorano, kjer ga je pustil, čarobnega čela ni bilo več! Zaman ga je princ iskal po vseh skritih kotičkih dvora. Izginilo je, kot se z jutrom razblinijo sanje, in princ ga ni videl nikoli več.

O princu, ki so ga ustvarile sanje

Nekoč je živela kraljična, ki je imela zelo nenavadne sanje. Vsako noč je v kraljičine sanje priletel sokol. Spustil se je nizko navzdol nad njeno vzglavje in strmел vanjo s čudno krotkim sokoljim pogledom, da ji je v sanjah vztrepetavalo srce. Včasih se ji je zazdelo, da za sokoljim pogledom gledajo vanjo oči neznanega mladeniča.

»Kdo si?« je šepetala v sanje. Potem je ves dan v mislih obujala obraz, ki ga je ponoči slutila ob sebi, in komaj čakala noči. Marsikatero noč se je v sanjah oprijela sokolovih kril in poletela z njim čez neobljudene valovite pokrajine sanj. Takrat si je zaželela, da se ji ne bi bilo treba nikoli več vrniti nazaj. Ko ji je prvi svit

prebudil veke, se je prebujala razočarana, da so sanje minile, in komaj čakala noči, ko bo spet videla sokola svojih sanj.

Neko noč, ko se je znova oprijela sokolovih kril in poletela z njim skozi sanje, je svetla pokrajina lune, nad katero sta letela, nenadoma potemnela od goste sence in kraljično je streslo od hladu.

V sanjah je videla, kako je temna zla senca sprožila puščico in neusmiljeno predrila sokolove prsi. In kaplje rdeče krvi so kapljale na kraljičine roke. V strašnem kriku bolečine je kraljična izpustila sokolova krila in padala, padala navzdol v globino, dokler se ni v solzah prebudila. Čeprav budna, je v prsih še vedno čutila bolečino sokolove srčne rane. Pretresena si je pritiskala roke na prsi, ko da hoče udušiti bolečino, ki ji je stiskala srce. Potlej je trepetaje čakala noči, da bi videla, kaj se je zgodilo s sokolom njenih sanj.

Končno je noč le prišla in na kraljičino veliko olajšanje je sokol kot zmeraj priletel v

njene sanje. In znova se je zastrmel vanjo tisti presunljivi pogled žalostnega mladeniča, kot da ji dopoveduje nekaj nedoumljivega, česar ni mogla razumeti.

»Kaj mi hočeš povedati?« je v sanjah šepetala kraljična.

Toda sokolov pogled je ostal enako skrivnosten kot njene sanje in jutro jo je zamišljeno in nepotešeno vrnilo v dan.

Ker kraljična ni mogla pozabiti sanj, v katerih je temna senca s puščico prebodla sokolove prsi, so na kraljičin ukaz po vsem kraljestvu spustili na prostost vse ujete sokole in lov nanje je bil najstrožje prepovedan.

Kraljični pa so se zdaj dnevi dozdevali dolgi, predolgi, in vsak dan je komaj čakala noči in sokola svojih sanj. Naposled je živela samo še za noč in dnevi so ji postajali le neskončno neobljudeno preddverje težko pričakovane noči, ko je spet letela s sokolom svojih sanj nad nedoumljivo čarobnimi sanjskimi pokrajinami in čutila na sebi tisti presunljivo žalostni pogled

neznane mladeniča.

»Kdo si?« je znova in znova šepetala v sanjah. A sokol je le vztrajno upiral vanjo svoj pogled in nikoli ni slišala njegovega glasu. Ne da bi vedela kdaj, se je kraljična sčasoma tako zelo zaljubila v sokola svojih sanj, da bi njena duša od hrepeneja skoprnela, če ga ne bi mogla več videti.

In kot da bi slutil kraljičino skrivnost, se je sokol vsako noč zvesto vračal v njene sanje.

Neke noči sta letela nad pokrajino temnih sanjskih gozdov, srebrno oblitih z mesečino svetlega luninega ščipa. Sokol se je spustil nad jaso, ki se je srebrno svetlikala od rose, v kateri se je zrcalila mesečina. Nekajkrat je zaokrožil nizko nad jaso in kraljična je na srebrnini tal nenadoma zagledala kapljice krvi, ki so kot drobni živo rdeči cvetovi lebdele nad travo. Sokol je brezšumno letel nad sledjo v travi, kraljično pa je obhajala nenavadna tesnoba in ji kot teman obroč stiskala srce.

»Mi hočeš kaj povedati?« je vprašala sokola. Tedaj je sokol presunljivo vzdihnil in se strmo

dvignil v zrak ter poletel nazaj čez globoke gozdove sanj. In jutro ju je ločilo vsaksebi, ne da bi mogla kraljična razvozlati skrivnost sanjske jase s kapljicami rdeče krvi.

Tam daleč v sanjskem svetu pa je gospodar duš in sanj motril sanjavce in duše, ki so plule z njihovimi sanjami kot s čolni skozi skrivnostna razsežja brezčasa. In vsake toliko je priletel k njemu angel, ki je čuval duše na njihovi dolgi poti skozi prostranstva večnosti. Angel je gospodarju sanj pripovedoval o sanjavih in o dušah, ki so plule z njihovimi sanjami.

»Povej, angel, kdo izmed sanjavcev največkrat posoja svoje sanje kot čoln, da v njem potujejo duše?«

Angel je sedel na desno stran gospodarja duš in sanj in zamišljeno sklonil glavo. Potem je rekel: »Kolikor mi je znano, gospodar sanj, je to kraljična, ki se je zaradi svojih sanj odpovedala vsemu dnevnemu življenju in živi samo še za noč in sokola svojih sanj. Pri tem še sama ne ve, kako zelo se je zaljubila v njegovo dušo.«

»In kdo je ta duša, skrita v sokolu, ki jo tako zvesto obiskuje v sanjah?« je vprašal gospodar sanj.

»To je duša princa, ujeta v telesu sokola. Princa, ki ga je davno nekoč zlobni čarovnik začaral v sokola, potem pa mu je lovec s puščico prebodel srce in ga ubil. Zdaj njegova duša potuje skozi prostor kot sivi sokol. A tudi duša princa, ujeta v sokolu, se je zaljubila v kraljično. Ljubita se onkraj življenja in smrti. Čeprav kraljična ne ve ničesar o duši princa, ki je ujeta v sokolu.«

»Nocoj bom letel s teboj, angel!« je ganjeno in zamišljeno dejal gospodar sanj. »Rad bi videl kraljično in sokola njenih sanj!«

Tako je tisto noč gospodar duš in sanj letel skupaj z angelom skozi neskončne planjave brezčasja. Mimo so s sanjami svojih sanjavcev kot s čolni plule duše na dolgi poti iskanja in odrešitve in se skrivnostno migotavo lesketale v tisočeri odsevih sanjskih pejsažev. Ene so bile že zelo dolgo na poti, druge so svojo pot šele začenjale, vse pa so se kot tisoče in tisoče

raznobarvnih kresničk svetlikale na prostranstvih nočnega neba. Gospodar sanj in angel sta med njimi ugledala kraljično, kako v sanjah leti skupaj s sokolom svojih sanj. Duša sokola je utripala v svetlem žarjenju in tudi kraljičina duša je v sanjah žarela kot kresnica. In gospodar sanj in angel sta videla, kako sta obe duši presunljivo utripali v istem svetlobnem ritmu, kot da bi bili eno. Gospodar sanj je molčal in dolgo strmел v sokolovo zaljubljeno dušo. Duša se mu je zasmilila. Prav tako se mu je zasmilila duša njegove sanjavke.

»Prav imaš, angel, ljubita se onkraj življenja in smrti,« je dejal gospodar sanj. »Vrnil bom mladeniču telo, da bo lahko znova prestopil v čas živih.«

In gospodar duš in sanj je storil tako, kot je dejal, in duša sokola se je znova vrnila v telo princa. Ko ga je kraljična zagledala, je v njem takoj prepoznala sokola svojih sanj.

Ker je prestopil v čas živih in kot spomin na dolga sokolja potovanja svoje duše, pa je princ za zmeraj ohranil svoj sokolji pogled.

Kraljična, ris in strah

Živel je kralj, ki je imel prelepo hčer edinko. Kraljična pa je imela nad sabo strašno skrivnost. Vse odkar je odrasla v mladenko, si zaradi nepojasnjenega strahu skorajda ni upala zapustiti svojih soban. Šepetalo se je, da ji neznansko grozo vzbuja krvoločni ris, ki se pojavi ob njej, brž ko skuša zapustiti svoje sobane.

Drugim se pokaže samo za hipec in potlej postane neviden. Kraljična pa ga prav dobro vidi in čuti sapo njegovega lisastega gobca na koži svojega krhkega vratu in svojih žametnih lic. Spremlja jo tesno kot pes in svareče zarenči vsakič, ko hoče kraljična prestopiti prag svoje sobane. Ris je tako strašen, da se kraljična skoraj vedno obrne in se vrne nazaj v svojo sobo, kjer

ris prav tako nenadoma, kot se pojavi, izgine.

Šele tedaj kraljična olajšano zaduha ali si sploh upa dihati, tolikšno grozo ji vzbuja strašna žival. Kralj je poklical na pomoč brez števila čarovnikov in magov, ki so skušali ukleti kraljičinega risa. Toda ko se je že zdelo, da je strašna žival pregnana, se je nenadoma znova pojavila, strašnejša kot prej, in še bolj čuječe prežala na kraljično. Ni bilo ne maga in ne čarovnika, ki bi lahko pomagal kraljični. Kralj je poklical na pomoč zdravnike. A tudi zdravniki so zaman ponujali svoje veščine in znanje. Nikomur med njimi ni uspelo pregnati risa, pa naj so preizkusili še toliko zdravil. Ris se je zmeraj znova pojavil in s svojo vročo sapo sledil kraljični, brž ko je hotela zapustiti svoje sobane. Zato je kralj sklenil, da bo dal kraljično za ženo tistemu, ki bo pregnal kraljičinega risa in jo rešil strašne ujetosti.

Iz dežel od blizu in od daleč so na dvor začeli prihajati principi, da bi pregnali skrivnostno žival in si pridobili lepo kraljično za ženo. Drug za

drugim so skušali premagati strašnega nevidnega sovražnika. Toda nobenemu izmed njih ni uspelo. Zaman so bile uperjene puščice na kraljevskih lokih – ris je bil neulovljiv. Kralj je obupaval, kraljična pa je bledela in si skorajda ni več upala zapustiti svojih soban. Tako lepa in mila je postajala ujetnica svojega lastnega dvora.

Nekega dne je prišel v kraljevo prestolnico popotni kraljevič. Utrujen se je ustavil v obcestni gostilni. Tam je vladalo tako turobno vzdušje, da si ni mogel kaj, da ne bi povprašal, kaj neki se tako hudega godi. Povedali so mu žalostno zgodbo o kraljični in njenem strašnem risu ter o tem, da nikoli več ne bo mogla zapustiti svojih soban, če ne najdejo zdravila za njene težave.

»Pa tako lepa in mila kraljična,« so vzdihovali in pokazali kraljeviču naslikan portret kraljične. Ko je popotni kraljevič zagledal kraljičin portret, se je pri priči zaljubil vanjo. Ni in ni mogel odtrgati pogleda od kraljičine krhke lepote.

»Moram jo odrešiti, moram, pa naj stane, kar hoče!« si je sam pri sebi dejal kraljevič.

Naročil si je skromno večerjo in zamišljen obsedel ob kupici vina. Tedaj se mu je približal velik tigrast maček, sedel pred njim na tla, mu pogledal naravnost v oči in zapredel:

»Mi odstopiš ostanke svoje večerje? Že ves teden nisem zaužil nič spodobnega!«

»Seveda, dragi muc!« je prijazno dejal kraljevič in položil krožnik z ostanki ribe pred mačka na tla.

»Hvala,« se je vljudno zahvalil maček in se poželjivo spravil k večerji. Ko je pospravil hrano, si je skrbno polizal šape in skočil kraljeviču v naročje. Hvaležno je zapredel in dejal: »No, zdaj pa povej, kaj ti leži na duši!«

Kraljevič je vzdihnil in mu pokazal kraljičin portret ter mu povedal o kraljičini žalostni usodi. Pa tudi o svoji nameri, da hoče kraljično na vsak način rešiti.

»Dobro poslušaj,« je tedaj dejal maček. »Ko boš prišel na dvor, reci kralju, da bi se rad s

kraljično pogovoril na samem. In ko se boš prepričal, da sta s kraljično zares čisto sama, ji pogumno poglej v oči in ji reci, da poznaš njene sanje!«

»Pa saj jih ne poznam!« je vzkliknil kraljevič ter se začudeno zastrmel v mačka.

»Nič zato, vse, kar moraš vedeti, ti bo potem povedala kraljična sama!« je dejal maček, skočil kraljeviču iz naročja in izginil skozi vrata. Kraljevič je začudeno zrl za njim, potem pa sam pri sebi tiho ponovil, kar mu je povedal maček, da ne bi pozabil besed.

Naslednji dan si je kraljevič oprtal svoj kraljevski lok in se, ne da bi okleval, napotil naravnost na kraljevi dvor. Tam je stopil pred kralja in ga zaprosil, če bi se lahko na samem pogovoril s kraljično. Kralja je prevzelo novo upanje v kraljičino rešitev, zato je prav rad ugodil kraljevičevi želji.

Ko se je kraljevič znašel pred kraljično, je onemel. Bila je tako lepa, da mu je jemalo dih, in tako žalostna, da mu je trepetalo srce.

Spoštljivo se je priklonil in zaprosil, naj odpusti spletično, ki jo je spremljala. Kraljična se je začudila, a kljub temu pomignila spletični, naj zapusti sobane.

Tedaj se je kraljevič približal kraljični, se priklonil in ji spoštljivo dejal:

»Poznam vaše sanje, kraljična!«

Kraljična je prebledela in od osuplosti sedla na zofo. Pomignila je kraljeviču, naj sede ob njej, in sklonila glavo. Potem je rekla: »Res je! Vsako noč imam ene in iste sanje ... Sanjam strašnega krvoločnega risa z vročim gobcem, ki mi ne pusti prestopiti vrat sobe ... In potlej, ko se zbudim, me je strašansko strah. Ko hočem stopiti iz sobe, pa se v resnici prikaže ris ... Ves živ in okruten! Drugi ga skoraj ne morejo videti, morda le za kratek hipec, če stopim čez prag svojih soban. Sama pa ga prav dobro vidim in čutim njegovo vročo sapo in renčanje ob svojih nogah. Tako strašen je, da si ne upam prestopiti praga! In v tem je največja nesreča. Risa bi namreč lahko pokončala le puščica, izstreljena

naravnost v njegovo srce. Toda kako, ko se prikaže drugim komaj za hipec, tako kratek, da ni mogoče potegniti niti puščice iz tula,« je žalostno dejala kraljična.

»In kdaj se ris največkrat prikaže?« je napeto vprašal kraljevič.

»Kmalu zatem, ko stopim čez prag svojih soban!« je žalostno dejala kraljična. »Tega pa si skorajda nikoli ne upam ...«

»Ne bojte se, kraljična! Vsakič, ko boste stopili čez prag svojih soban, bom odslej tam tudi jaz!« je odločno dejal kraljevič in se spoštljivo priklonil kraljični.

»Nikoli ne bom odnehal, kraljična!« je potihoma dodal. In res je bilo tako.

Ko je naslednje jutro kraljična stopila čez prag svojih soban, je bil tam tudi kraljevič. Toda kraljična je tako hitro zbežala nazaj v svoje sobane, da se strašni ris ni utegnil niti pojaviti pred kraljevičevimi očmi.

Drugi dan je kraljeviču uspelo ugledati risov mogočni rep, a to je bilo premalo, da bi lahko

kaj ukrenil. Preden je napel lok, je ris izginil.

Tretji dan je kraljeviču uspelo videti rep in zadnji del trupa strašne živali, preden je kraljična v strahu zbežala nazaj v svoje sobane. Puščice pa ni utegnil sprožiti.

Četrty dan je kraljevič za hip ugledal mogočen trup živali, vendar ne tudi risove glave. Puščica pa je poletela v prazno.

Peti dan se je kraljična toliko pomudila na pragu, da je kraljevič v delčku hipa ugledal celega risa z njegovo mogočno glavo vred. Žival je zarjovela in izginila, preden je potegnil puščico iz tula.

Šesti dan je kraljevič znova ugledal celega risa, se spogledal z njegovimi risjimi očmi in bliskovito sprožil puščico. Toda ris je bil hitrejši in kraljevičeva puščica je poletela v prazno.

Sedmi dan je zbrala kraljična vso svojo srčnost in navkljub neznanskemu strahu skušala čim dlje vztrajati zunaj svojih soban. Kraljevič je čakal na trenutek, ko se bo njegovim očem prikazala krvoločna lisasta žival in

pripravljala puščico svojega loka ... Končno se je ris le prikazal. Za trenutek se je s prežeče priprtimi očmi zastrmel v kraljeviča, stresel z glavo in zarjovel, da je kraljični zledenel dah. Že se je hotela obrniti in zbežati nazaj v svoje sobane.

»Ne beži!« je tedaj kriknil kraljevič. Pomeril je z lokom in sprožil. Puščica je poletela skozi zrak in bliskovito predrla risu srce. Mogočna žival se je v hipu spremenila v meglico in se razblinila kot sanje.

Šele tedaj je kraljična od olajšanja globoko zadihala. »Hvala, kraljevič!« je bolj dahnila, kot rekla.

»Hvala tebi, kraljična! Bila si strašansko pogumna!« je rekel kraljevič.

Prihiteli so kralj in dvorjani in ves dvor je slavil zmago srčnega kraljeviča, ki ni odnehal prej, preden bi odrešil kraljično. Veselju in olajšanju ni bilo ne konca ne kraja.

Prav kmalu je bila na dvoru poroka. Popotni kraljevič in rešena kraljična sta se poročila.

Ris pa se ni niti v sanjah nikoli več prikazal kraljičinim očem.

Mobilnik srca

Nekoč je živel princ, ki je zapustil svojo princeso. Namesto nje je vzel za ženo gosjo pastirico. Nališpal jo je z nakitom, ji na glavo posadil krono in dejal: »Tako, zdaj si princesa! In naj si nihče ne drzne trditi česa drugega, takoj ga bomo obglavili!«

Le kdo bi hotel biti obglavljen zaradi gosje pastirice, pa čeprav je postala princesa! Iz previdnosti so vsi na dvoru molčali in za vsak slučaj čim manj premišljevali.

Tako je gosja pastirica postala princesa in počutila se je na moč imenitno. Kako tudi ne – ves dvor se ji je klanjal veliko globlje, kot se je prej sklanjala sama, ko je pobirala gosja jajca iz gnezd! In tega se je sila nerada spominjala.

Zato so bile gosi na dvoru prepovedane in so namesto njih po dvoriščih kokodakale kure. Princesa gosja pastirica je namreč tako prevzela princa, da je bilo na dvoru odslej vse po njenem. In kar je bilo po njenem, je bilo prav. Četudi je princ pohajal po dvoru v progastih nogavicah, bolj podoben cirkuškemu akrobatu kot princu!

»Ah, princesi sem v progastih nogavicah prav posebno všeč!« je zadovoljno oznanjal in ponosno razstavljal svoje noge na kraljevskem kanapeju.

In ker je princesa gosja pastirica nadvse ljubila škrlatno barvo, se je dvor odel v škrlat.

»Škrlatna je navsezadnje najbolj kraljevska med vsemi barvami!« je zadovoljno dejal princ in škrlatno žarel od glave do pet.

Princesa gosja pastirica se je prav posebno trudila, da na dvoru ne bi kaj spominjalo na nekdanjo princeso, in vsi so bili mnenja, da ji to prav imenitno uspeva.

»Časi so se temeljito spremenili!« je zelo

potihoma zavzdihnil stari komornik. »Komajda se še upam spominjati, kako je bilo nekoč, v časih prejšnje – khm – princese!« si je sramežljivo dejal, saj je bilo na moč nespodobno, da se je princese sploh še spominjal.

Zagotovo pa se je ni prav nič več spominjal princ. Izbrisal jo je iz spomina in srca, kot da je nikoli ne bi bilo. Saj je imel vendar gosjo pastirico za ženo, takšna sreča pa doleti le malokaterega princa! Zato je skrbel, da je bil noč in dan ob svoji princesi in ona ob njem. Če pa sta se morala vendarle kdaj za kratek čas ločiti, sta si pošiljala zaljubljena sporočilca in njuna mobilnika sta kar pregorevala od zasedenosti.

Nekoč je princesa gosja pastirica poležavala v gugalniku na vrtu in čakala princa. Raztreseno se je poigravala s prinčevim mobilnikom in pritiskala na tipke. Domislila se je, da bi mu lahko poslala sporočilce, saj ga že predolgo ni bilo. »Gotovo je utrujen od vladanja!« je zdolgočaseno zazehala in napisala:

Lubi princ, prit kmal, mi je že pošten

dougčas, tvoja princesa!

Ko je hotela sporočilce odposlati, pa se je spomnila, da je mobilnik pravzaprav prinčev in torej sporočila nima kam poslati! Zavzdihnila je in hitela brisati, kar je bila napisala. Tedaj se je na ekranu pojavilo neznano sporočilo v verzih.

Ko te pogledam,
se svet spremeni,
ko te poljubim,
nebo zažari.

Ljubim te
kakor sonce očesa,
za zmeraj bom s tabo,
tvoja princesa!

Princesa je zardela od jeze. Od kod neki so se vzeli neznani rimani verzi? In kakšna princesa neki – razen sebe ni poznala nobene druge!

Pritisnila je tipko za izbris. Toda sporočilce je še zmeraj predrzno mežikalo vanjo. Kakšna nesramnost! Princesa je kliknila še enkrat in še enkrat ... toda sporočilce je ostalo razločno napisano, kot da nalašč kljubuje princesi.

Tedaj je na vrt stopil princ in princesa mu je pokazala sporočilce na mobilniku.

»Kakšen nesramen mobilnik!« je jezno zavihala nos. »To je prav gotovo ostalo od tiste neumne prejšnje ... ppp ... principrese!« Princ je zardel in hitel brisati sporočilce. A bolj ko se je trudil, bolj odločno je sporočilce ostajalo na ekranu.

»Nezaslišano!« je vzkliknila princesa. »Zares nesramen mobilnik! Sploh ne spoštuje dvorne etikete!«

»Res, prav nesramen in predrzen!« je poklapano dejal princ in skušal izbrisati nadležno sporočilce.

»Le kako se upa spominjati se prejšnje princese! Obglaviti bi ga bilo treba!« je dejala princesa gosja pastirica.

»Ja, prav zares, kar obglaviti!« je dejal princ in znova kliknil. In znova je obstalo tam, kjer je bilo, nadležno sporočilce v verzih.

Ko te pogledam,
se svet spremeni,
ko te poljubim,
nebo zažari.

Ljubim te
kakor sonce očesa,
za zmeraj bom s tabo,
tvoja princesa!

»Kakšne posladne besede!« je prhnila princesa gosja pastirica.

Mislila je seveda osladne, a se je za črko zmotila. Jezno je udarila po tipki in udarjala, da so jo zboleli prstki. A sporočilce je mežikalo na ekranu kot prej.

»Mislim, da ne bo pomagalo nič drugega kot ...« je poklapano dejal princ ... »Da ga obglavimo!« je jezno rekla princesa. Ker pa mobilnik ni imel glave, vsaj take ne, ki bi jo prepoznala princesa gosja pastirica, ga je v jezi zgrabila in ga zalučala daleč čez mejo grajskega vrta.

»Tako, upam, da se je z njim vred razletelo tudi tisto posladno sporočilce v verzih!« je rekla princesa.

»Na tisoč koscev, prav gotovo!« je pametno pokimal princ in si pomel dlani.

Pa ni bilo tako. Mobilnik je onstran meje grajskega vrta mehko pristal v divjem rožnem grmičku in obtičal v njegovih gostih vejah.

Tam ga je drugo jutro našel pesnik, ki je prišel duhat sveže razcvetene cvetove divje vrtnice. »Glej no, mobilnik, kako čudno, da se je znašel prav v rožnem grmu!«

Pesnik je kliknil in na ekranu se je pokazalo ljubko sporočilce v verzih.

Ko te pogledam,
se svet spremeni,
ko te poljubim,
nebo zažari.

Ljubim te
kakor sonce očesa,
za zmeraj bom s tabo,
tvoja princesa!

»Glej no,« je dejal pesnik, »ljubezensko pisemce v verzih! Kako nenavadno! In kako ljubko! Le kdo je neznana princesa, ki tako zelo ljubi svojega princa?«

Pesnik je strmел v zapuščeni mobilnik in v mislih se mu je sama od sebe začela npletati zgodba.

Zgodba o princu, ki je izdal ljubezen in pozabil na svojo princeso.

Izbrisana iz srca pa je princesa ostala shranjena nekje v globinah prinčevega mobilnika. In od tam se je preselila naravnost k pesniku in postala princesa njegove pravljice ...

Bršljan pravljic

Nekoč sta v pravljичni deželi živela pravljичna car in carična. Najdragocenejša stvar v njunem kraljestvu pa so bile pravljice, skrite v zlato zastraženi sobi.

Soba je bila prav na vrhu visokega stolpa, z do neba segajočo kupolo iz zlata in draguljev, tako visoko, da ni mogel do nje niti najspretnejši tat ali akrobat.

Car in carična si nista upala namreč niti pomisliti, kaj bi se zgodilo, če bi komu uspelo izmakniti žarek pravljичnine, ki je sijala lepše od draguljev v carski zakladnici in razsvetlila tudi najpopolnejšo temo, ki je bila bolj čarobna in svetlejša od sončave ali mesečine. Najbolj pa je carja in carično skrbelo, kaj bi se zgodilo, če bi

pravljice po pomoti zašle med ljudi.

»Saj, kakšna car in carična bi sploh še bila, če bi pravljичnina žarela tudi v hišah navadnih ljudi!« je rekel car.

»Bilo bi še huje, če bi sijala v coklah kakšne neumne gosje pastirice!« se je zgrozila carična in pomigala s prstki v ličnih svilenih čevljicah.

Tako so pravljice samevale visoko zgoraj v dobro zastraženi sobi, se dolgočasile in se pripovedovale druga drugi ter tu in tam carju in carični.

»Res čudno pravljичno življenje, da se takole dan na dan pripovedujemo same sebi!« so razočarano vzdihovale pravljice in se od dolgočasja igrale ristanc.

»Celo v najboljšem primeru nas poslušata le car in carična!« so zdolgočaseno zehale v pravljичne dlani.

In pravljичnina v stolpu je nenadoma od dolgočasja potemnela in zasijala za cele tri odtenske manj. Joj, kako je carja in carično zaskrbelo, ko sta vstopila v stolp in opazila,

kaj se je zgodilo.

»Morda pa je kdo le pokukal skozi lino! In ukradel žarek ali dva!« je rekla carična.

»Le kako, ko pa je stolp tako visok in stene tako gladko posute z zlatim prahom, da na njem zdrsne tudi najlahnejša stopinja!« je odkimal z glavo car.

»Morda pa se je katera izmed pravljic vendarle izmuznila in se odsmukala v svet!« je tuhtala carična. »Pri pravljičah je vse mogoče!«

»Res – pri pravljičah nikoli ne veš ...« je zaskrbljeno prikimal car. In car in carična sta začela preštovati pravljice in štela in štela in jih naštela natanko toliko kot vedno.

»Čudno,« je rekel car. »Nobena ne manjka!«

»Pravljičnina pa kljub temu sije za cele tri odtenke manj kot prejšnjikrat!« je s čevljem zacepetala carična in zardela od jeze.

Car je pri priči ukazal tesarjem in zidarjem, naj še za nekaj centimetrov pomanjšajo okenca in line na visokem stolpu, da se ne bi skozi po nemarnosti izgubil kakšen žarek pravljicnina.

Ko pa sta car in carična čez sedem dni znova vstopila v stolp pravljic, je pravljicnina žarela še za tri odtenke manj svetlo kot prejšnjikrat!

»Hmmm,« se je namrščil car in takoj ukazal tesarjem in zidarjem, da še za nekaj centimetrov pomanjšajo okenca in line visoko pod kupolo pravljicnega stolpa.

»Če to ne bo pomagalo, bomo drugič ravnali bolj nepopustljivo in za polovico povišali cel stolp!« je sklenil car. Carična pa je, ko sta odhajala, za vsak slučaj kar sedemkrat obrnila ključ v vratih pravljicnega stolpa ...

Medtem pa je zunaj po visokih stolpnih zidovih plezal bršljan, plezal in lepega dne priplezal do samega vrha stolpa. Pokukal je skozi okenca in line zlatega stolpa, kjer so se pravljice iz samega ljubega dolgočasje pripovedovale druga drugi. Bršljan je poslušal in, vaje le sence in hladu, mežikal v pravljicnino, ki je svetleje od sonca in mesečine žarela v stolpni sobi.

Bila je tako svetla, da je moral na vso moč kihniti, kot človek, ki je na lepem pogledal v sonce.

Pravljice so se vse hkrati obrnile k oknu.

»Poglejte no, saj to je bršljan!« so se začudile.

»Kako lepo se pripovedujete,« je občudujoče zašelestel bršljan.

»Se ti zdi?!« so veselo rekle pravljice in se drenjale ob oknu, da bi od blizu videle bršljan.

»Kako si zelen!« so se nasmihale in vsaka je hotela potipati vsaj enega od bršljanovih listov.

»Kako pa si prišel do nas, ko smo tako visoko?!« jih je zanimalo.

»Priplezal sem!« je skromno dejal bršljan.

»Priplezal?!« so se čudile pravljice.

»Kje pa si dobil tako visoko lestev?« so se radovedno prerivale ob oknu.

»Saj ne potrebujem lestve!« je v smehu šelestel bršljan. »Kar sam se lahko oprijemam zidov – sproti, ko rastem! In rastem lahko zelo dolgo, cela desetletja, in splezam visoko – tudi na stolpe, ki stojijo stoletja!«

»Moraš biti pa neznansko močan, da zmoreš

kaj takega!« so občudujoče dejale pravljice.

Nenadoma pa se je ena izmed njih domislila:

»Kaj pa če bi nam bil za lestev, bršljan?!«

»Saj res!« so ji navdušeno pritegnile druge pravljice. »Tako rade bi se spustile navzdol, v svet, med ljudi! Sploh ne veš, kako neznansko se dolgočasimo, zaprte tu zgoraj!« so potarnale.

»Kaj dolgočasimo – kar dušimo se! Celo pravljíčnina ne sije več tako razkošno kot prej in je potemnela od samega dolgočasje! Ko bo še za tri odtenke manj žareča in svetla, bo car ukazal povišati stolp za polovico! Potlej bo tako visok, da niti ti, bršljan, ne boš več mogel do nas! Prav res moramo dol, v svet, med ljudi!« so odločno dejale pravljice.

»Nič lažjega!« se je nasmehnil bršljan. »Če moji listi prenesejo težo metuljev in ptic, bodo vzdržali tudi stopinjice pravljic, ki so komaj kaj težje od prosojne pajčevine!«

»Kako si prijazen, bršljan!« so se zahvaljevale pravljice in se druga za drugo lahko kot ptice spustile po temno zelenih bršljanovih

listih navzdol do tal ter se šle pripovedovat med ljudi ...

Tako so se pravljice iz zlatega stolpa, ne da bi car in carična to vedela, izmuznile med ljudi in obredle ves svet.

Na skrivaj pa so se po bršljanasti lestvi še zmeraj vračale nazaj v svoj pravljичni stolp. Tudi zato, da car in carična ne bi izvedela, kaj se je zgodilo, in bi morda v jezi posekala bršljan, ker je posojal svoje temno zelene liste stopinjicam pravlјic.

Sicer pa so si ljudje, odkar so ugledali čarobne žarke pravljичnine, začeli izmišljati nove in nove pravljice in kaj svojega dodajali tudi starim, zato so se po bršljanasti lestvi vzpenjale v stolp zmeraj nove in nove pravljice.

Zmeraj več jih je bilo in zlata soba je bila zvrhano polna pravljичnine in je vedno bolj pravljичno žarela.

»Kako pametno, da sva tako skrbno stražila svoje pravljice!« sta zadovoljno kimala z glavo car in carična.

»Ne samo, da ni izginil niti košček, niti žarek kakšne pripovedke, celo namnožile so se, zmeraj več jih je v najinem pravljичnem stolpu!« sta zadovoljno menila car in carična in še naprej skrbno stražila svoj stolp s pravlјicami.

In če je verjeti pravljicam, ga stražita še dandanes.